

Overweging derde zondag door het jaar B

Pastor Fredi Hagedoorn

Van de week kon ik niet slapen omdat ik wakker was geworden door de storm die rond ons huis joeg. Toen las ik een stukje in een strip van Asterix en Obelix – je moet wat, niet waar.

Asterix en Obelix, voor wie het niet kent, wonen in het kleine dorpje in Gallië, wat als enige dorpje dapper stand houdt tegen de Romeinen, dankzij een toverdrank. Op een dag hadden ze de Romeinen uit het nabijgelegen legerkamp weer eens in de pan gehakt. Opgewekt kuierden ze naar huis. De Romeinse soldaten bleven verslagen en gewond achter. Eén van hen verzuchtte, steunend op zijn lans: “Teken toch bij, zeiden ze, teken toch bij! Je zult de hele wereld zien!”

Hij vond duidelijk dat hij een kat in de zak gekocht had.

“Teken toch bij.” Als die ene zin hem eerder over de streep had gehaald, om in het leger te gaan dienen, was het toch niet zo’n gelukkige keuze achteraf. Ik ben benieuwd of hij gearzeld had om soldaat te worden. Ik vroeg me af waar hij vandaan kwam, dat hij zijn vorige leven los liet om te gaan vechten in een ver land.

De strip vertelt dat allemaal niet.

Net zoals we vandaag maar weinig informatie krijgen over de beweegredenen van Simon, Andreas, Jakobus en Johannes, om in te gaan op de uitnodiging van Jezus om hem te volgen. Het roepingsverhaal van deze vier vissers wordt daarom ook wel eens een militair roepingsverhaal genoemd, omdat alles zo kort beschreven wordt en ze terstond alles achter laten en mee gaan.

Toch kan ik niet laten er over na te denken.

Zou het onbezonnenheid geweest zijn? Zin in avontuur? Of zouden ze al langer ontevreden zijn geweest met hun leven als vissers? Neem nou Jakobus en Johannes. Goed lezend, merk je dat zij werken in het bedrijf van hun vader, die ook nog dagloners in dienst had. Waarschijnlijk was het de bedoeling dat zij het bedrijf van hun vader op een dag zouden overnemen. En vissers zouden blijven, misschien wel zoals generaties vissers in hun familie dat vóór hen waren. Hadden ze daar wel zin in? In die toekomst die al vast lag?

Als je daar over nadenkt, besef je ineens dat het dus geen árme vissers waren, omdat de familie al die dagloners in dienst had. Jezus riep dus niet alleen arme mensen, maar ook mensen zoals u en ik, die heel wat bezitten en dus ook wat achter te laten hebben, voor ze met Jezus mee kunnen gaan.

Over Simon en Andreas wordt verder niet veel verteld. Maar tegen hen zegt Jezus wat hij van plan is met hen: “Ik zal je vissers van mensen maken.”

Is dat wat hen aantrok? Als ik wel eens vissers op televisie zie – ik ken er helaas geen persoonlijk – valt me op dat veel van hen verknocht zijn aan hun vak. Getrouwd met de zee, ze leven voor het getij en het open water. En dan ineens met mensen gaan werken?

Of zou het toch de aantrekkingskracht van Jezus zelf zijn geweest? Had Hij inderdaad zoveel charisma dat Hij meteen hun hart wist te raken? En kende Hij Simon en Andreas beter dan zij zichzelf kenden, doorzag Hij Johannes en Jakobus, dat Hij begreep wat goed voor hen was?

Ergens anders in de Bijbel staat wel zoiets. In het Oude Testament zegt de profeet Jeremia (hoofdstuk 29, vers 11): “Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER. Ik heb jullie geluk

voor ogen, niet jullie ongeluk: ik zal je een hoopvolle toekomst geven." Een prachtig vers wat iets duidelijk maakt van Gods bedoelingen met ons.

Gods bedoelingen met ons allemaal. Let op – vanaf nu gaat het ook over ons, niet alleen maar over die vier mannen in Galilea lang geleden. Vanaf nu gaat het ook over u, over jou en over mij. Want vandaag roept Jezus niet alleen de vier vissers op om Hem te volgen, Hij roept ook jou en mij.

Ik ga er vanuit dat u, dat jij, al eerder door Jezus geroepen bent. Dat je het besluit om Jezus te volgen al eerder hebt genomen. En dus ook al los hebt gelaten van wat je daarbij tegenhield, los hebt gelaten, zodat je hem kunt volgen.

Of misschien wordt je vandaag wel geroepen, echt voor het eerst in je hart, om Hem te volgen.

In beide gevallen nodig ik je uit om eens bij jezelf naar binnen te kijken.

Zou je, als je goed naar je leven kijkt, nog meer moeten loslaten om Hem goed te volgen? Of wat kan je beginnen met loslaten om Hem te gaan volgen?

Het oordeel van andere mensen over gelovige katholieken bijvoorbeeld? Als je je daar minder van aan kunt trekken, kun je ook vrijer geloven.

Of je verknochtheid aan bezit, of aan je geld, waardoor je niet schenkt aan anderen en je bezit bezitterigheid blijft oproepen.

Of het gevoel dat je zo wel lekker zit, dat je leven wel prima is zo. Dat je, zoals paus Franciscus tegen jongeren heeft gezegd, als een zak aardappelen onderuitgezakt op je bank zit, terwijl je de roepstem van anderen die eenzaam zijn niet hoort en ook niet uitgroeit tot wie je zou kunnen zijn in Gods ogen.

Of... (en vul maar in)

Er zijn zoveel dingen die je zou kunnen loslaten, wat je zou kunnen helpen om Jezus nog beter te volgen. Denk maar aan een luchtballon, die tot grotere hoogte kan stijgen, als je de zandzakken er één voor één uitgooit.

Tot grotere hoogte stijgen. "A verso alto," zei Pierre Giorgio Frassati, één van mijn favoriete Italiaanse zaligen al. Hij hield van bergbeklimmen. Als je Jezus volgt, zo zei Frassati, kun je tot grote hoogte stijgen, je wordt de beste versie van jezelf. Want als je je ballast los laat, kun je je leven ook beter overzien en van daaruit verder gaan.

Ik nodig je uit om te kijken naar wat je nog moet loslaten, om Jezus beter te kunnen volgen. Als je kunt afwerpen wat je teneer drukt, met Jezus' hulp, kun jij ook een visser van mensen worden.

Kom, volg mij, zegt Hij vandaag ook tegen jou. Amen.